

Puszinyuszi

Cirka tíz perc kellett hozzá, hogy felfedezzem a fickót. Ennyi feltétlenül, mert éppen tíz percre telt, amíg megkaptuk a Parnassus kisbolygón főzött sörünket, s leöblíthettük torkunkról a Belfegor-sivatag porát. A sör jó volt; feloldotta a torkunkra tapadt port, és jókat köphettünk tőle a padlóra. Köptem én is néhányat, és frankón éreztem magam.

Ekkor tévedt a tekintetem a fickóra. Valahogy úgy nézett ki, mint a régi idők amerikai prémvadászai. Hódprémsapkát viselt, hátul lelógó farokkal, én azonban tisztában voltam vele, hogy a prémes sapka olyannyira nem hódprémből készült, amennyire a vadászkésem pengéje sem saurusi tésztából. A laza és lágy szőrszálak hajdani gazdájukról, egy prometheusi mazelláról árulkodtak, ami nemigen tetszett nekem, lévén, hogy a mazella három galaxisban is védett állat. A jóérzésű vadász kíméli őket, és csak akkor hajlandó elejteni, ha nincs elég pénze parnassusi sörre.

Ruhája is a hajdani vadászok bőrruhájára emlékeztetett, bár képtelen voltam kitalálni, hogy minek a bőrből készülhetett. Arra gondolni sem mertem, hogy Bataviaföld krokodilmajmának a bőrből varrták, elvégre az az állat nagyon ritka: annyi aranyat ér a bőre, ahány kilót nyom a súlya. Persze perseusi aranyra gondolok, nem arra a sápadt sárgára, amilyen a Földön található. Már ha még található egyáltalán. Szóval, a fickó a pultnál állt a deszkára könyökölve, előtte viszont nem állt semmi. Még egy árva pohár sargassumi víz sem, pedig az olcsó, és rohadtul be lehet rúgni tőle. Hát ez előtt a fickó előtt még az sem állt.

Először csak megnéztem magamnak a főszert - ez az első sör után volt aztán megsajnáltam - a második sör után majd szóltam Budnak és Kentnek, hogy kellene valamit kezdenünk vele. A haverok is jól megnézték maguknak, majd Kent bólintott.

- Nagy szarban lehet, az biztos - mondta. - Lesír róla, hogy egy buznyákja sincs.

- Pedig nagyon inna, látszik rajta - tette hozzá Bud.

És tényleg. A pasas kidülledt szemmel bámulta a mellette álló tülök orrú magiról, aki olyan vastag tehetett - mármint a pénztárcája -, mint a Penta öt léggömbje. A magiro lassan, kortyolva itta az italát, s közben nem nézett se jobbra, se balra. Behunyta szemét az élvezettől, ami nem kis teljesítmény, mivel egy magiro szemét behunyni kacifántos dolog. Állítólag a magiro kétszer hunyja csak be: egyszer, mikor először iszik parnassusi sört, másodjára pedig, amikor meghal. Hát ez az alak behunyt szemmel védelt, és úgy járt a gigája, mint a titáni gőzgépek dugattyúja.

Én meg úgy vagyok vele, hogy ha iszom egy kicsit, és ha sükséget szenvedőt látok a közelemben, azonnal megszáll valami jó lélek, és arra készlet, hogy segítsek a nyomorulton. Erre aztán néha rá is faragok; hogy mást ne mondjak, ez történt velem az Annapurna bolygón, amikor segíteni akartam annak a bennszülöttnek, akinek majd másfél méteres túske ment a talpába. Bármennyire is tiltakozott a fickó, sikerült némi küzdelem után kirángatnom belőle. Azt hiszik, hogy megköszönte? Különben nem tehetek róla, de akkor még nem tudtam: ez a hülyeforma túske nem igazi túske, hanem az annapurnaiak lábának egy darabja. Menekülés közben mesélte az egyik barátságos bennszülött, hogy ha valaki elveszíti ezt az izét a talpa közepéből, egy vagyombba kerül a pótlása. Na, ezzel csak azt akartam érzékeltetni, hogy a jó szívem bizony néha bajba sodor.

Bud és Kent jóváhagyásával odamentem a fickóhoz, és megálltam mellette. A magiro gigája még mindig le-fel járt, s lássanak csodát: az én emberem gigája is átvette a mozgását. Nagyon ki lehetett bukva szegény, ha ennyire nem volt képes palástolni az érzelmeit. Mivel inkább a tettek embere vagyok, mint a szavaké, mellé könyökölttem, és játékosan oldalba taszítottam.

- Szomjas?

A fickó végignézett rajtam, aztán elfordította a fejét.

- Ja - mondta.

- Meghívhatom egy italra?

A megszólított ismét rám nézett.

- Akar tőlem valamit?

- Semmit - mondtam. - Csak ideges vagyok. És a haverjaim is idegesek.

- Aha - mondta, miközben szeme sarkából megpróbálta követni az utat, amelyet az italpultig megtettem. Ahogy a tekintete elérte Budot és Kentet, mintha kissé lebiggyedt volna a szája.

- Ők a haverjai? - kérdezte.

- Ők - mondtam.

- És... miért idegesek?

- Nem tudják elviselni, ha azt látják, hogy valaki szomjazik a közelünkben. Így vagyok vele jómagam is. Látszik magán, hogy nincs pénze. Megengedi, hogy meghívjuk néhány italra?

A pasas megvonta a vállát.

- Ha annyira akarják... Különbö van pénzem. Csak éppen buffalói gumma. A legkisebb címletű is annyit ér, hogy megvehetném belőle ezt az egész csehót.

Hiába is nézegettem, nem láttam nála pénztárcát vagy ilyesmit. És a zsebe is olyan kicsi volt, hogy még a mutakosi majmok szerencsefoga sem fért volna bele, pedig anélkül valamirevaló világűrjáró ki sem teszi a lábát az űrhajójából.

Életemben nem hallottam még a buffalói gummáról, sőt Bud és Kent sem hallottak, pedig ha valakinek van tapasztalata a valuták terén ebben a galaxisban, hát akkor mi vagyunk azok.

- Az meg miféle pénz? - kérdezte később Bud, amikor már a fickó ott ült az asztalunknál, és a sörére várt.

- A világ legjobb pénze - sóhajtotta újdonsült ismerősünk.

- Megmutatna egyet? - kíváncsiskodott hitetlenkedve Kent is.

- Hát ez az - mondta a fickó. - Itt a baj.

- Mi? - tudakolta Bud.

- Az, hogy nincs nálam a ganettóm.

- Az meg mi? - kérdeztem.

Erre a fickó részletes magyarázatba fogott.

- A buffalói gummának az a tulajdonsága, hogy láthatatlan - mondta. - És ez azért van, hogy ne lehessen ellopni. Annyira értékes hogy a harmadik galaxis valamennyi gazembere a nyakat is kitörné érte. Ha meglátnák, hogy nálam van egy is belőle... tuti, hogy öt percen belül kipurcantaná. Ezért van szükség a ganettóra.

- És az... micsoda? - nyögte Bud.

- Olyasmi, mint az annihilátor. Sőt, bizonyos értelemben az is. Ha rásugárzok belőle egy kicsit a gummára, menten láthatatlanná válik. Molekuláira esik szét, de azért a molekulák ott maradnak, ahol a gumma eltűnt.

- Mi a franc! - horkant fel a csodálkozástól Bud.

- Ez a helyzet - sóhajtotta a fickó.

- Nem tudna mutatni nekünk mégiscsak egy ilyen izét... gummát? - kértem jómagam is a fickót. Vendégünk aggódva körbepislogott, majd felém mutatta a tenyerét.

- Itt van egy éppen.

- Hol? - kérdezte Bud.

- Hát a tenyeremen.

- Akkor miért nem látom?

- Mert az emberi szem nem láthatja a molekulákat.

- Akkor csinálja úgy, hogy láthassam!

- Ezt mondta a csapos is - sóhajtotta a fickó.

- Hiába mutattam neki a gummát, csak nem volt képes megpillantani.

- Maga képes rá? - tudakolta Bud.

- Így molekulárisán én sem. Ganetto kell hozzá. A ganetto sugara képes egyedül ismét összerakni a molekulákat. És akkor máris látható a pénz.

- Van egyáltalán súlya? - kérdezte Kent.

- Molekuláris állapotban nincs. Ezt ennek a hülye csaposnak is elmagyaráztam, de neki aztán beszélhettem. Inkább annak az ostoba magirónak adott ötven százalékos kedvezményt, pedig az ő pénze kakaliszar az enyémhez képest.

- Az mi?

- A kakaliszar? A kakali madár trágyája. A Parnassuson tenyésztik. Kiváló ragasztó készül belőle, de hozzáadott bűzlekötő anyagok nélkül nem ér semmit.

Bud azonban nem volt képes elszakadni a ganettótól. Még a kakaliszar sem érdekelte annyira.

- És hol van most a ganettója? - kérdezte. - Nem lehetne valahogy, hogy lássam azt az izé... műszert?

Vendégünk szomorúan rázta meg a fejét.

- Sajnos az úrhajómban felejtettem. Azt pedig a hatóság egy nyilvánvaló tévedésen alapuló kikötői tartozás fejében lefoglalta. Szomorú és megoldhatatlan helyzet előtt állok, uraim. Van pénzem, értékesnél is értékesebb gümme, csak éppen nincs nálam a ganettóm, hogy láthatóvá tegyem. És el sem tudok menni érte, mivel lefoglalták a hajómat. A kígyó a farkába harapott, uraim. De ha valaki egy kisebb kölcsönrel kiségitene... Éppen csak annyival, hogy kifizessem a tartozásomat, amelyet - ismétlem, uraim - tévesen róttak ki rám. Ha kifizetem, felmehetek a hajómra, s a ganettóval láthatóvá tehetem a gummáimat. Akkor aztán visszajövök ide, és a csapos képébe vágok egyet. Önöket pedig, kedves uraim, ezerszeresen kárpótolom azért a néhány italért, amire meghívtak.

- Néhány? - csodálkoztam. - Hiszen csak j egyre hívtuk meg!

- Hát, ez az - legyintett szomorúan a fickó.

- Nekem háromnál kevesebbtől nem múlik el a szomjúságom. Sőt, háromig csak fokozódik!

Bud megcsóválta a fejét, és rendelt még egy kört. Nem esett nehezünkre meginni, elvégre rohadtul szomjasak voltunk mi is.

A fickó egyetlen hajtásra félig ürítette a korsóját, aztán szomorúan ránk nézett.

- Pedig én valaha nem akárki voltam, uraim - mondta jelentőségteljesen. - Hallották valaha Kristóf Pumm nevét?

- Én még soha - mondta Bud.

- Én sem - csatlakozott hozzá Kent.

Jómagam szótlanul megráztam a fejem.

- Nem is hallhatták - legyintett a fickó. - Ugyanis ez volt a titkos nevem. Az akció már befejeződött ugyan, ám nekem közben annyira megtetszett a titkos nevem, hogy nem is vettem vissza az igazit. Ezért csak szólítsanak Kristófnak. Amint látom, az urak a Földről származnak?

- Földlakók vagyunk - büszkélkedtünk mind a hárman egyszerre. - Bár már száz éve nem voltunk odaát.

- Azért örülnek neki, hogy létezik még ez a bolygó, mi? Szabadon fejlődik, nem ül senki a nyakán... Nem maradt a gavrakok birtoka. Ha az maradt volna, a gavrakok már kinyírtak volna bennünket. Engem is, mert jómagam is földlakó vagyok... illetve inkább voltam. Annak ellenére, hogy én mentettem meg a Földet, ostoba tévedés folytán körözést adtak ki ellenem, és addig nem térhetek vissza, amíg el nem évül az az idő... De inkább hagyjuk ezt! Ha visszanyerem a gummaimat, azaz a ganettóm segítségével láthatóvá teszem őket, uraim, kifizetek mindent, amit csak igazságtalan büntetésül kiróttak rám...

Kentnek tátva maradt a szája.

- Maga mentette meg a Földet?

Kristóf Pumm szerényen elmosolyodott.

- Most már bevallhatom, uraim. Én.

- És... mikor?

- Nem is olyan régen. Hallottak egyáltalán a gavrak invázióról?

- Nem - nyögte Bud. - Az mi volt?

- De a gavrakokról csak hallottak?

- Kik voltak azok?

Pumm legyintett egyet.

- Kifejezetten szar alakok. Igazi köcsögök. Alakváltók. És bármikor képesek voltak láthatatlanná tenni magukat. Senki nem tudja, honnan a fenéből keveredtek ide. Illetve oda. Amikor észrevettük őket, azaz tapasztaltuk a jelenlétüket, már késő volt. A gavrak invázió megkezdődött. A gavrakok lerohantak bennünket, pedig nem is voltak különösebb fegyvereik. Valami láthatatlan lándzsájuk volt csak, vagy mi a fene, azzal bökdösték az engedetleneket. Legfőképpen azokat, akik nem akartak paradicsomot termelni.

- Paradicsomot? - hökkentem meg.

- Paradicsomot - bólintott Pumm. - A gavrakok imádják a paradicsomot. Ezért arra kényszerítették a Föld valamennyi lakóját, hogy paradicsomot termesszenek.

Ezen el kellett gondolkodnom. Hirtelen eszembe jutott szegény nagymamám, aki rendszeresen paradicsomot termelt a kertünkben, és néha még éjszaka is öntözte a palántákat, pedig nem is tudtunk eladni annyi paradicsomot, amennyi termett. Sok meg is rohadt belőlük.

Kent és Bud viszont hiába is kutatott az emlékeiben, nem jutott eszükbe semmi, ami a paradicsomhoz köthette volna őket.

Pumm zavartalanul folytatta.

- Az volt a legravaszabb a gavrakokban, hogy nem alkalmaztak látható erőszakot. Valahogy megbirizgálták a lándzsáikkal az emberek agyát, s ettől mindenkinek az jutott az eszébe, hogy paradicsomot kellene termelnie. Beindult a mértéktelen paradicsomtermelés, ami aztán hazavágta a Föld egész mezőgazdaságát, majd ennek következtében az iparát is. Még egy jópofa háborút sem indíthattunk egymás ellen, elvégre nem volt mivel. Fegyvereink a gondatlan raktározástól használhatatlanná váltak, paradicsommal pedig csak nem

dobálhattuk egymás városait... És a gondolkodásunk is megváltozott. Mindannyiunkon egy mindaddig ismeretlen, furcsa vágy uralkodott el: minél gyorsabban minél több paradicsomot termelni, így a gavrakoknak még exportra is tellett belőle. Szó, ami szó, uraim: a gavrakok rabszolgái lettünk. Hogy miért nem emlékeznek meg erről a jelenkori krónikák? Azt gondolom, azért, mert vezetőink szégyellik, hogy ennyire el tudtak kapni bennünket a gavrakok, ezért kitörölték mindannyiunk agyából a történeteket. Amióta a gavrakok nincsenek, senkiben nem idéz fel kellemetlen emlékeket a paradicsom.

- Esküszöm, nem is tudtam erről - csodálkozott Bud.

- Én sem - csatlakozott hozzá Kent.

Jómagam is nemet intettem.

- Persze voltak néhányan, akik pontosan tudták, miről van szó - folytatta Pumm jelentőségteljesen üres korszákra irányítva a tekintetét. - Mit tagadjam, köztük voltam én is. - Megvárta, amíg kihozzák az újabb kört, akkor folytatta. - Nem is sejtik, uraim, hogy ki voltam én akkoriban, igaz?

- Hát én nem, az biztos - mondta Bud.

- Én sem - csatlakozott hozzá Kent.

Jómagam csak szótlanul megráztam a fejem.

- Ott kell kezdenem, hogy a gavrakok inváziója előtt az M.I.B.-nek dolgoztam - mondta.

- Igazi M.I.B. voltam. Na, ehhez mit szólnak?

Mi a fenét szólhattunk volna? Gőzünk sem volt róla, mi az az M.I.B. Csak néztünk egymásra, és bólogattunk.

Pumm gyanakodva bámult ránk.

- Maguk... a fenébe is... maguk nem tudják, hogy mi az az M.I.B.? De hát honnan is tudnák, elvégre titkos akció volt. Az M.I. B. a Men In Black rövidítése. Na?

Már rémlett valami. Azok a rejtett fickók voltak az M.I.B.-k, akiknek az a feladat jutott,

hogy leplezzék le és nyírják ki a körülöttünk ólálkodó mindenféle földönkívülieket. Persze titokban és feltűnés nélkül. Még annak idején mozifilmeket is csináltak róluk...

- Maga... M.I.B. volt? - tátotta el a száját Bud.

- Az bizony. Persze nem egyedül. Voltunk néhányan, és istenemre mondom, kivettük a részünket a kis köcsögök kinyírásából. Ha tudnák, hányat kaptam el én is! Rájuk irányítottam a szuperannihilátort, és puff! - már nem is léteztek a fickók. Csak hát sokan voltak, hogy a fene vitte volna el őket! Maguk nem is sejtik, mennyi fajtájuk van. Amit az űrállomásokon és a környező világokban látnak, az csak néhány közülük. Az ördög se tudja, miért, de mintha legalább ötven galaxis minden lakójának a Földre fájt volna a foga. Úgy szálltak rá, mint a döglegyek a romlott hústra. Na, hát erre kellettünk mi, M.I.B.-sek. Kutya kemény harc folyt köztünk, nekem elhíhetik. És az elején cseppet sem kecsegtetett sikerrel. Nem volt megfelelő fegyverünk, amivel elkaphattuk volna őket. Atombombát pedig mégsem szórhattunk minden majomra, aki csak felbukkant az orrunk előtt. Már persze, ha felbukkant. És ez volt az egyik nagy problémánk. Az volt a helyzet ugyanis, uraim, hogy

bárhonnan is jöttek az idegenek, abban az egyben valamennyien megegyeztek, hogy a rejtőzködés nagymesterei voltak. Nem úgy ment a dolog, mint régen a Vadnyugaton, hogy gyere csak ki a szalon elé, haver, intézzük el a dolgot néhány lövéssel; nem, egyáltalán nem így ment! A rohadékok hátulról nyomtak hókon miket. Az agyunkat dolgozták meg, plusz az egyéb szerveinket is. Hogy melyikek például? Na, mit gondol! Nem egy fajnak közülük az volt a célja, hogy beszünteti az emberiség szaporodását, megnyitva ezzel az utat a kihalásunk felé. Másoknak más módszereik voltak, ám a céljuk ugyanaz. És persze nem láttuk őket; olyan volt a helyzetünk, mintha egy sötét szobában harcoltunk volna egy fekete macska ellen. A jónép pedig csak azt vette észre, hogy nincs valami rendjén a világban. Egészen addig, amíg nem jött Seifert a csodafegyverével. Ne mondják, hogy nem hallottak még róla?!

- Te hallottál már róla, Bud? - kérdezte Kent.

- Soha.

- Hát te? - bökte felém a mutatóujját. Szótlanul megráztam a fejem. Franc se hallott erről a Seifertről.

- Valami... nagy felfedező volt? - kérdezte Bud a vendégünket.

- Frászt! Illetve... később valóban az lett belőle. Kezdetben átkozott dinnyetolvaj volt. Járt a farmok környékét, és lopta a dinnyét. Átmászott a kerítéseken, felszedett egy kocsira valót, aztán irány a piac! Nohát ebből élt Seifert, méghozzá nem is rosszul. Csakhogy a dinnyések alaposan kicsesztek vele. De ki ám!

- Hogyan... csesztek ki... vele? - rebegette Bud.

- Hogyan? Elmondom. Tudják, azokat a fickókat sem kellett félteni, mármint a dinnyetermelőket. Amikor rájöttek, hogy valaki zabrálja a dinnyéjüket, összedugták a fejüket, aztán megbíztak valakit, hogy csesszen ki Seiferttel. Mert azt is kifigyelték, hogy ő lopja a dinnyéjüket. Seifert olyan ügyes volt, hogy képtelenek voltak elkapni, mégis rájöttek valahogy, hogy ő a tolvaj. És miért nem tudták elkapni? Mert Seifertnek volt egy varázsköpenye. Azért.

- Ez valami mese? - tudakolta Kent.

- Francot. Ez a valóság. Seifert sógora abban a repülőgépgyárban dolgozott, ahol a lopakodó gépeket csinálják. Namármost mindenki tudja, hogy azok a gépek azért láthatatlanok, mert úgy benyelik a radarsugarat, mint az ossiani kacsa a nokedlit. Apropos, láttak már ossiani kacsát?

- Még nem - rebegette Kent.

- Én sem láttam - morogta Bud.

Én csak szótlanul a fejemet ráztam.

- Ne is nagyon igyekezzenek megismerkedni vele. - legyintett sóhajtva Pumm. - Cirka akkora, mint egy elefánt. Amikor legutoljára az Ossianon jártam, engem is nokedlinak nézett az egyik. Ha a gazdája rá nem kiabál, most nem beszélhetnék itt önökkel, és nem készülnék rá, hogy megigyam a negyedik sörömet.

Bud értett a szóból, és intett a csaposnak, hogy kérünk még egy kört.

- Hol is hagytam abba? - kérdezte Pumm, miközben lefújta a habot a söréről.

- Hogy az ossiani kacsza nokedlinak nézte - mondtam.

- Az nem érdekes. Ja, szóval Seifert sógora a repülőgépgyárban dolgozott, és kilopott neki néhány doboz olyan festéket, amilyennel a lopakodókat kenik be, hogy elnyelhessék a radarhullámokat. Seifert megkapta a festéket, bekente vele az esőköpenyét, s ettől kezdve nemcsak a radarhullámok számára lett elérhetetlen, hanem az emberi szem számára is. Más szóval Seifert láthatatlanná vált.

- A francba! - nyögte elismerően Kent.

- Csakhogy a gazdák sem estek a fejükre - magyarázott tovább Pumm. - Ők is szereztek megfelelő festéket - valószínűleg Seifert sógorának járhatott el a szája, hogy tudniillik mire kellett Seifertnek a festék -, s ők is beszálltak a buliba. Nevezetesen ők is loptak maguknak festéket. És mit gondolnak, ők mit kentek be vele?

- A... köpenyüket? - kérdezte Kent.

- Frászt! - legyintett Pumm. - A dinnyéket!

- A francba! - tört ki belőlem a csodálkozás.

- Úgy történt, ahogy mondom. A dinnyék láthatatlanná váltak. A gazdák tudták, hogy hol vannak, Seifert azonban nem. Tapogatózni meg nemigen volt ideje, mert a gazdák láthatatlan riasztócsengőt szereltek fel minden láthatatlan dinnyére, s hiába volt Seifert is láthatatlan, miközben a dinnyék után kotorászott, belerúgott egy-egy láthatatlan csengőbe. A termelők összevissza kaszáltak a botjaikkal, s hiába volt Seifert láthatatlan, azért csak megtalálták. Ekkor Seifert nagy húzással állt elő. - mondta Pumm.

Mi is nagyot húztunk. Mármint a sörünkből.

- Nem tudom, említettem-e, hogy ez a Seifert nagy barkács is volt, s addig-addig törte az agyát, amíg a másik sógora segítségével fel nem talált egy készüléket, amely a festék lekaparása nélkül is láthatóvá tette a dinnyéket. Na, mit szólnak hozzá?

Egyelőre csak az agyunkat törtük. Hogy a francba is van ez? Ott van Seifert láthatatlan köpenye, aztán a dinnyék is láthatatlanokká lesznek, aztán jön Seifert, és a dinnyék láthatóvá válnak...

Pumm nem sokat törődött vele, hogy felfogjuk-e a dolgok lényegét, tovább magyarázott.

- Seifert még csak nem is sejtette, hogy mit csinált. Őt csak a dinnyék érdekelték. És be is jött a húzása. Mert hogy is állt a dolog? A gazdák belenyugodtak, hogy legyőzték Seifertet, és ezzel aztán ki is hunyt az óvatosságuk. Eszükbe sem jutott, hogy Seifert is kitalálhat valamit ellenük. Mekkora volt aztán a meglepetésük, amikor a dinnyék leszedésére legalkalmasabb napon kitapogatták a láthatatlan dinnyéiket, hogy lekaparják róluk a láthatatlanná tévő festéket... és rádöbbenek, hogy hiába is kotorásznak, egyetlen dinnye sincs a placcon. Valaki megfújta őket, annak ellenére, hogy a csengők nem jeleztek. Ráadásul, aki a dinnyéket megfújta, a csengőket is megfújta. Se dinnye, se csengő. Hogy ezután mit csináltak, nem tudom, mert Seifertnek valahol eljárt a szája - hogy a sógorával azt is kitalálta, hogyan lehet láthatóvá tenni a láthatatlant -, ezért a biztonsági emberek elkapták, és magukkal vitték. A dinnyetermesztők megszabadultak tőle, és nem is látták soha többé.

Hogy felfogják a dolgok lényegét... várjanak, iszom egy kicsit, így ni! Na, szóval Seifert és a sógora - ismétlem - nem is sejtették, hogy mit csináltak. Felfedeztek egy eszközt, amelynek segítségével győzelmet arathatunk ellenségeink felett. Ez úgy derült ki, hogy amikor a Biztonsági Ügynökség legrejtettebb szobájában kipróbálták a műszert, s egy láthatatlanná tett ceruzát kerestek vele, két kis kockás fülű fickót pillantottak meg a csillárba kapaszkodva, amint lázasan jegyzeteltek valamit egy darab papírra. Kiderült, hogy a fegyver, amelyet Seifert és a sógora összebarkácsoltak, láthatóvá teszi az eddig láthatatlan idegeneket. Attól a pillanattól kezdve, hogy ez kiderült, elvesztették velünk szemben élvezett helyzeti előnyüket. De ez még csak az egyik része a dolognak... mármint a győzelemhez vezető útnak. Merthogy Seifert – röviddel azután, hogy letartóztatták, és a sógorával együtt kivégezték – feltalálta a szuperannihilátort. Jó, mi?

Bud újra csak ellátottá a száját.

- Kivégezték, és... azután feltalálta... a szuper izét? - hitetlenkedett.

-A kivégzése... után? - nyögte Kent.

-A kísértete találta fel? - nyögtem én is.

- A francot! - legyintett Pumm. - A kivégzés csak kamu volt. Hogy senki ne keresse többé Se a dinnyések, se más. Az történt ugyanis, hogy még a börtönben kinevezték tábornokká a sógorával együtt, és megbízták a legmodernebb kísérleti labor vezetésével. Ott aztán felfedezték a szuperannihilátort. Némi... kacskaringó után.

- Ezt hogy érti? - kérdezte Bud.

Pumm megvakarta a fejét, és széttárta a karját.

- Az a helyzet, uraim, hogy csak az nem hibázik, aki nem is dolgozik, továbbá a nagy felfedezésekhez vezető úton néha melléktermékek is keletkeznek, amelyektől aztán jobb csendben megszabadulni. Értik, ugye?

Naná, hogy nem értettük.

Pumm körbelesett, aztán lehalkította a hangját.

- Seifert, amilyen marha volt, véletlenül feltalálta a megcsalásjelző készüléket.

- Az meg... mi a franc? - kapaszkodott Bud az asztal szélébe.

- Az a lényege - suttofta Pumm -, hogy jelzi, ha éppen valakit megcsal a felesége vagy fordítva. Csak bele kell ültetni egy aprócska készüléket a bőr alá - ez álmában könnyen megtehető bárkivel, mivel semmi fájdalommal nem jár, és nem is ébred fel az illető. A kis kütyü magától fúrja be magát a bőr alá, közben pedig fájdalomcsillapító oldatot fecskendez szerteszét, mint a szúnyogok. A kütyü aztán jelzi, ha folyamatban van a dolog.

- Milyen... dolog? - nyögte Kent.

- A megcsalás.

- Úgy érti, hogy amikor éppen... akkor...

- Úgy - bólított Pumm. - És éppen akkor Ebből aztán rohadt nagy balhé kerekedett.

Miután az a barom Seifert bejelentette a találmányát, az egész tábornoki kar lebukott. Kiderült, hogy Seifertnek egy pikniken - amin a titkos labor vezetői vettek részt feleségestől-gyerekestől - ismét csak eljárt a szája. Másnap sorra felkeresték a tábornokok és a feleségeik, és nagy titokban rendelték nála egy-egy ilyen készüléket. A kelekótya Seifert meg adott

mindenkinek. Egy hét múlva mindenki válni akart a másiktól, Seifert ellen pedig egy nap alatt kilenc merényletet követtek el. Úgy tudott csupán megmenekülni, hogy bekente magát a láthatatlanná tévő festékkel. Nem emlékeznek rá, hogy néhány évvel ezelőtt váratlanul és a kívülállók számára érthetetlen okból az Elnök leváltotta az egész tábornoki kart, majd váratlanul ő is lemondott, és elvált a feleségétől...?

- Valami rémlik - motyogta Bud.

- Én csak a feleségére emlékszem - dűnnyögte Kent. - Dögös kis vörös volt. Láttam a galaktikus TV-ben.

- Az akkor lehetett, amikor az Elnök összeverekedett az Alelnökkel - mondtam én.

- Akkor volt - szegezte le Pumm. - Ám eltértünk a tárgytól, uraim. És eltértünk a sörtől is. Vissza kellene térnünk rájuk!

Úgy is tettünk. Visszatértünk mindkettőre.

- Na, szóval - sóhajtotta Pumm belenyalva a sörébe. - Kurva jó volt.

- Seifert fegyvere? - kérdezte Kent.

- Az Elnök felesége? - tudakolta Bud.

Én nem szóltam, csak kíváncsian meregettem a szemem.

- Momentán a sörre gondoltam - sóhajtotta Pumm. - De a többi se volt kutya. Na, szóval a szuperannihilátor végül is képes volt a legmegveszekedettebb idegent is láthatóvá tenni és megsemmisíteni, méghozzá semmi perc alatt. Ettől kezdve megfordult a hadiszerecsene. Ekkor alakult meg az M.I.B. első szolgálata, amelyben természetesen én is vezető szerepet játszottam. Sajna Seifert akkor már valóban halott volt.

- Megölték az idegenek? - nyögte Bud.

- Az Elnök felesége? - találgatta Kent.

- Ő maga nyírta ki saját magát. Sajnos megterhelő munkája következtében sokat ivott. Megesett, hogy tizenöt üveg belfegori sört is benyakalt egy ültő helyében. Szánalmas dolog, de mi még csak az ötödiknél tartunk. Pedig már vigyáznunk sem kell, mert az idegenek kipusztultak.

- Csak a Földről - figyelmeztette Bud.

- Ez igaz, de hol vagyunk mi még a berúgástól? Na, szóval folytatom. Seifert berúgott, s amikor hazatérve felkapcsolta a villanyt, egy kis háromlábú pókot látott kiugrani a hűtőszekrényéből. Mit gondolnak, ki volt?

Dunsztunk sem volt róla, ki lehetett.

- Na, hol élnek a háromlábú pókok? Akik szeretik a hideget?

- A Kronoson? - találgatta Bud.

- A Kis Lencse hetedik holdján! - vágta ki büszkén Pumm. - Én is jártam köztük, amikor megkötöttük a békét. Rohadt nehezen szabadultam meg tőlük, az biztos. Pedig én voltam a delegáció vezetője.

- Csak nem... akarták behálózni?

- Átvitt értelemben kétségkívül - sóhajtotta Pumm. - Az volt a helyzet, hogy delegációjuk vezetőjének a lánya belém szeretett. Engem meg a frász tört ki tőle. Előbb attól tartottam, hogy rokonságban lehetnek a fekete özvegyel, amely pókfajta női egyedei párzás

után köztudottan megeszik a férfi egyedet. Szerencsére ezeknél nem létezett ilyen rohadtszokás, de azért mi a fenét kezdtem volna egy pókfeleséggel? Mindenesetre a szerződés megkötése után fejvesztetten menekültünk a holdjukról, az a szerencsétlen lány pedig bizonyára kisírta utánam valamennyi összetett szemét. De miről is akartam beszélni? Hiába, annyira kiszáradt a torkom a sivatagi levegőtől, hogy négy sör aligha képes helyrehozni... Szóval, Seifert meglátta kimászni a pókot a hűtőszekrényéből, ráfogta a szuperannihilátort, és megnyomta a megsemmisítő gombot. Annyira részeg volt a hülyéje, hogy fordítva tartotta a csövet, és magát annihilálta a pók helyett. Azóta is ott repkednek az atomjai a hűtőszekrénye körül. A tábornoki kar utasította a takarítókat, hogy tilos szellőztetniük Seifert szobáiban, nehogy a levegőben keringő atomok véletlenül kirepüljenek az ablakon. Hátha előbb-utóbb felfedez valaki egy csodafegyvert, amely képes ismét összerakni élőlényeket is, például Seifertet. Bár ki tudja, jó volna-e, ha nemzeti hőseinket újra tudnánk élesztetni? Azt hiszem, rohadtul csalódnánk némelyikükben. Na, de nem erről akarok beszélni. Sokkal inkább arról, hogy rövid idő alatt sikerült mindenfajta idegent kipusztítanunk a Földről. Nem voltak többé láthatatlanok, és a szuperannihilátornak sem tudtak ellenállni. Már csak a gavrakok maradtak hátra azok közül, akik megpróbáltak ellenállni Seifert találmányainak. De ők sem sokáig. Azután persze úgy lecsökkent a földön a paradicsomtermelés, hogy azonnal éhínség ütötte fel a fejét. Étkezési kultúránk ugyanis olyannyira a paradicsomra épült, hogy a termelés zuhanása katasztrófához vezetett. A lényeg mindenesetre az, hogy a gavrakok eltűntek - azaz néhány még maradt belőlük mutatóba. És tudják, miért? Mert hülyék voltunk. Azért.

- Hülyék? - nyögte Bud. - Ezt hogy érti?

- Elmagyarázom - bólintott Pumm. - Nos, hát úgy történt, hogy már majdnem teljesen kipusztultak a gavrakok, amikor megalakult egy civil szervezet - ha jól emlékszem, a Maradék Idegeneket Védő csoport -, amely a bolygó biológiai diverzitására hivatkozva védeni kezdte a maradék néhány gavrakot. Különbféle jogokat követelt nekik; kisebbségi jogokat, saját anyanyelvük használati jogát, s a többi. Közben a gavrakok meg szervezkedtek. Pillanatig se higgyék, uraim, hogy politikai kérdésekbe óhajtának beavatkozni, de hogy, szó sincs róla, csupán az akkori helyzetet próbálom felvázolni! Rohadt világ volt; többek között azért is, mert ahogy elfogytak a gavrakok - éppen három maradt belőlük mutatóban -, csökkentették a csoportunk létszámát. A Föld kormánya megállapodást kötött a három gavrakkal, hogy biztosít számukra mindenféle jogot, ha békén és csendben maradnak a seggükön. Nem értették meg, hogy a gavrakok képtelenek békében maradni, a seggükön pedig egyáltalán nem, mert az nincs is nekik. Na, szóval nem sokkal ezután úgy alakult a helyzet, hogy ketten maradtuk M.I.B.-sek, egy Fuller nevű haverom meg én. Nem szereltek le bennünket, a fizetésünket is kaptuk, sőt még a fegyvereinket is nálunk hagyták. Többnyire idegenvezetői feladatokat láttunk el: a Földre látogató békés idegeneknek kellett elmagyarázni a Hadtörténeti Múzeumban a legutóbbi gavrak hódítás és a felettük aratott győzelmünk történetét. Unalmas mesterség volt, de meg kellett élni valamiből.

Tudniuk kell azt is, uraim, hogy mindvégig fogalmunk sem volt róla, honnan jöttek egyáltalán a gavrakok. Ezt soha nem közölték velünk, földlakókkal, csupán a

paradicsomtermelés problémáit voltak hajlandók megvitatni velünk. Persze azt is csak úgy, ahogy a gyarmattartó tárgyal a gyarmatosítottakkal Nagy kegyesen meghallgattak bennünket, aztán döntöttek. És ha döntöttek, az ellen már nem volt apelláta...

Nos, a zsiráfnyakú, lófülű gavrakok valahonnan a végtelen úrból jöttek, majd egyszer csak megszűnt az utánpótlásuk. Akik itt voltak már a Földön, itt is maradtak, de senki nem jött többé utánuk. Ne kérdezzék, miért, azt csak a Nagy Gubu tudná megmondani! Amikor a nagy háborút vívtuk ellenük, végig attól tartottunk, hogy egyszer csak megnyílnak az ég csatornái, és hatalmas gavrak utánpótlás érkezik a Földre, ám ebben kellemesen csalódnunk kellett. Nem jöttek újabb gavrakok, mintha az anyabolygójukon valaki leállította volna a Föld gyarmatosítását, magukra hagyva a már itt élő gyarmatosítókat. Több közgazdászunk is azt állította, hogy valamiért már nem kell nekik a paradicsom, de hogy miért, arról fogalmuk sem volt. Ennek ellenére egyikük írt egy bestsellert, amelynek, azt hiszem, A gavrak gazdaság permanens válsága volt a címe. Úgy egyébként gőzünk sem volt róla, létezik-e egyáltalán gavrak gazdaság. Ám azért, ha jól emlékszem, jó néhány állami díjat besöpört érte a fickó...

Mindezt csak azért mondom el - egyáltalán nem az ötödik sör miatt, bár átkozottul jólesne mivel csak így lesz érthető mindaz, amit a továbbiakban közlök önökkel. Na, szóval az a helyzet, hogy amikor megkezdődött a gavrak háború - azaz a gavrakok elleni felkelés -, és sorban levadásztuk őket, félelmeinket megcáfolva nem érkezett gavrak utánpótlás. Így volt lehetséges, hogy végül már csak hárman maradtak belőlük. Három rohadék, gátlástalan, keménytökű gavrak. Kormányunk mégis olyannyira ártalmatlannak tartotta őket, hogy feloszlattott minden gavrakgyilkos csoportot, sőt - amint azt már említettem is - védelem alá helyezte a volt megszállókat. Engem és Fuller haveromat pedig egyszerűen szembeköpött. Nem, szerencsére nem a szó igazi értelmében, bár ha sokat ugrálunk, talán úgy is megtette volna. Mindenki azt kapta, amit - szerintünk - megérdemelt: a gavrakok luxusellátást, mi pedig teremőri állást. Most akkor végül is ki lett a győztes? Nem ezért kérdem, mintha kizárólag az ötödik sörrel lehetne csillapítani a háborgásomat, csupán csak úgy futólag feltettem magamnak a kérdést.

Jómagam és Fuller is biztos volt azonban benne, hogy a gavrakokból nem lesz szalonna. Csupán úgy tesznek, mintha belenyugodtak volna a megváltoztathatatlanba. Kiszivárgott ugyanis, hogy személyesen találkoztak az Elnökkel, és biztosították róla, hogy ők maguk is földlakókká váltak már, mindenben alkalmazkodnak a földi világhoz, elfogadják a földi társadalmak szabályait, s a többi, s a többi... Az Elnök képe állítólag ragyogott a boldogságtól, amikor a három gavrak a béke nevében megdobta valami gagyi gavrak kitüntetéssel. Annak a gavrak galaxisnak a nevében, amely talán már nem is létezett, de ha mégis, lehet, hogy a plecsnival az ottani paradicsomzabálási versenyekben győztes, félkegyelmű gavrakokat jutalmazták.

Na, de a lényegre térve: adva volt tehát a három gavrak állami védelem alatt, és adva voltunk mi: Fuller meg én - a múzeumi teremőrök. S ha most azt hinné valamelyikük is, uraim, hogy bármelyik fél is beérte a helyzetével, és képes volt elfelejteni a nem is olyan régen történeteket, hát az alaposan téved. Hogy a gavrakok mennyire felejtették el, az még

majd az ötödik sör után kiderül, de hogy mi nem, az biztos. Fuller és jómagam elhatároztuk: történjék bármi, befejezzük a küldetésünket. Levadásszuk a gavrakokat. Még akkor is, ha közben tetőtől talpig tele is aggatják az Elnököt a kitüntetésekkel. Mi a társadalomnak vagyunk felelősek, nem az Elnöknek. És természetesen minden sörfőzőnek is. Ezt nem célzasképpen mondtam, csupán valahogy kicsúszott a számon.

Alighogy elhatároztuk, hogy így lesz, csoda történt. Kiderült, hogy a három gavrak minden szava hazugság volt, az Elnököt is csak kamuból tüntették ki, csak azért mutattak lojalitást irányunkban, mert még nem találtak olyan helyet, ahol biztonságban meghúzhatták volna magukat. Egyszer aztán a gavrakok felszívódtak. Méghozzá nyom nélkül. Na, erre lett aztán haddelhadd! Főleg azután, hogy fontos emberek kezdtek eltűnedezni közülünk. Hol ez, hol az. Ekkor már majdnem mindenki számára világossá vált, hogy a Föld rohadt nagy áruulás áldozatává vált: a három gavrak úgy átverte a világkormányt, hogy csak na. Az Elnök tajtékzott, a hadügyminisztérium tajtékzott, mindenki tajtékzott, kivéve a néhány civil szervezetet, amelyek azzal gyanúsították a kormányt, hogy ő maga tüntette el a gavrakokat, és most megjátssza az ártatlan bárányt. A nemzetközi bíróságok szerencsére elutasították a vádjaikat. Azokat is, amelyeket Fuller ellen és ellenem emeltek. Nevezetesen, hogy gyepesfejű veteránok vagyunk, akik még akkor is folytatni akarják a háborút, amikor már nincs is ki ellen harcolni. Annyira bevette magát az orrunkba a vér szaga, hogy képtelenek vagyunk megszabadulni tőle. És ha már gyengülni kezd az illata, hát új vérforrás után kutatunk. És ezek a vádak még a legfinomabbak voltak...

Szerencsénkre az Elnök ezúttal megemberelte magát, és a pártunkat fogta. Azonnali hatállyal visszahelyeztetett bennünket az állásunkba, azt a kérésünket azonban, hogy a teremőri foglalatosságot másodállásként megtarthassuk, mereven elutasította. Pedig ez jelentősen megemelte volna a nyugdíjunkt...

Őszintén szólva akár még veszélyességi pótlékért is folyamodhattunk volna. A gavrakok ugyanis szert tettek néhány szuperannihilátorra... a többit szinte képtelen vagyok elmesélni... egy sör esetleg segítene...

Így ni, köszönöm! Akkor gyerünk, essünk neki! Lássuk világosan a helyzetet! A korábbi háború immár csupán öt főre korlátozódott: a három gavrakra és ránk, kettőnkre. Az a néhány millió fegyveres fickó, aki rajtunk kívül a gavrakokat üldözte, szart sem ért. Már az első hónapban száz halottjuk volt anélkül, hogy egyetlen gavrakot is láttak volna. Téves „rajtaütéseiken” egymást lőtték a kommandósok, egészen addig, amíg az Elnök meg nem elégelte a dolgot, és teljhatalmat nem adott nekünk. Mármint nekem és Fullernek.

Na, mi aztán összedugtuk a fejünket, és úgy döntöttünk, hogy egyelőre várunk. Biztosak voltunk benne, hogy a gavrakokat nem érdekli senki más, csakis mi ketten. A Föld meghódítását már rég feladták, a vérbosszúról azonban nem mondtak le. Még akkor sem, amikor reménytelenül magukra maradtak egy idegen világban, amelynek korábban az urai voltak. Hatalmukat veszített urak korábbi rabszolgáik között. Hát nem voltak kellemes helyzetben, azt elismerem. Ennek ellenére le kellett számolnunk velük.

Fuller és jómagam abban is biztosak voltunk, hogy nem kell keresnünk a három gavrakot - megkeresnek ők bennünket. Eljönnek hozzánk, hogy végezzenek velünk a

nyomorult lándzsáikkal. És mivel alakváltók, fogalmunk sincs róla, hogy milyen formában. Igaz, a legújabban kifejlesztett mindenlátó készülék segítségével könnyedén észlelhetjük őket, csakhogy amíg a szerkezet felfedi igazi alakjukat, eltelik egy rövidke idő. Ez viszont éppen elég arra, hogy magukhoz ragadják a kezdeményezést. Tartottunk tőlük, mint ahogy ők is tőlünk. De azért le akartunk végleg számolni egymással.

Ebben a zaklatott időszakban tört rám, uraim, a szerelem. Nem vitás, hogy a lehető legrosszabbkor történt. Ahelyett, hogy életem minden pillanatában a gavrakokon jártattam volna az eszem, Jenniferen jártattam. Sajnos, így esett, nem tehetek róla.

Tudniuk kell, uraim, hogy életem addig eltelt szakaszában nem sok időt pazaroltam a női nemre. Nem mintha nem lettek volna itt is, ott is gáláns kalandjaim, de hát aki a világűrt járja, annak természetes a dolog. Még feleségem is volt egyszer a Lencse kilencedik holdján - még hozzá nem is akármilyen. Talán azért vettem el, mert olyan... hogy is mondjam csak... soka, tudott. Ne értsenek félre, kérem, nem valami frivolságot takar a megjegyzésem, csupán arra célzok, hogy annak a feleségemnek, Bubunak kilenc és fél keze volt, és egy időben mind a kilenc és féllel képes volt csinálni valamit. Az egyik kezével mosogatott a másikkal a gyereket ringatta - ja, majd elfelejtettem, Bubunak gyereke is született tőlem -, harmadikkal könyvet lapozgatott, a negyedikkel engem simogatott, és így tovább.

A sokkarú, hindi istennők kismiskák lehetnek volna mellette. Igaz, hogy egyik-másik kezével hébe-hóba jól képen is törölt, de hát akkor még azt is eltűrtem tőle. Nem, uraim, azt már nem mesélem el, hogy miért is szöktem el tőle. Itt a tarkómon azonban még mindig kitapintható a búb, amelyet egy általa utánam hajított kő okozott. Szóval, voltam én szerelmes - a Trigonon például egy törpébe -, na, azt sem lenne érdektelen meghallgatniuk, hogyan is történt, bár szíves engedelmeükkel, ettől most inkább eltekintenék. Maradjunk csak Jennifernél, mert ez a lényeg!

Szóval, Jennifer. Nem túlzok, uraim, még csak nem is az elfogyasztott söröknek tudható be, hogy világosan kimondom: Jennifer maga volt a tökély. Minden tekintetben. Még akkor is, ha bizonyos értelemben meg sem közelítette a kilenc és félkarú Bubut. És én mégis jobban szerettem nála. Mit nála...! Mindenkinél jobban szerettem.

Így történt, hogy Jennifer iránti érzelmeim kissé átmosták az agyamat. Főleg, mert Jennifer részéről is olyan szerelmet tapasztaltam, amelytől néha a rosszullét kerülgetett. Biztos voltam benne, hogy nincs a világegyetemben még egy ilyen szerelem...!

Csakhogy, és ezt kizárólag önöknek vallom be, uraim, és csak azért, mert voltak... azaz lesznek szívesek még egy sörre meghívni, hogy volt Jennifernek egy icipici hibája. No, egyáltalán nem nagy... icipici, olyan egérfarknyi. Hogy micsoda? Nos, az, hogy Jennifer gyakran gügyögött, valamint olyan szerelmi kirohanásai voltak, hogy néha már...

- Az idegeire ment, mi? - kérdezte kajánul Bud.

- A csajok mind egyformák - szegezte le Kent.

Jómagam nem szóltam semmit, csupán magamba néztem. Az az igazság, hogy valaha én is ismertem valakit, aki aranyosan gügyögött, csücsörészett, ami rohadtul jólesett nekem, még hízelgett is, ha mások előtt csinálta, aztán idő múltával idegesíteni kezdett. Előbb csak icipicit, egérfarknyit, aztán ez az egérfarok az Oxford bolygón élő hosszú farkú róka

farkának a hosszává nőtte ki magát. Előbb csak zavart a dolog, néha már rá is szóltam, ő visszaszólt... Önkéntelenül is összerázkódtam, és tovább hallgattam a vendéget.

- Szóval, ha Jennifer meglátott, már messziről sikoltozni kezdett. Tudják, mi volt a kedvenc sikolya?

- Na, mi? - kérdezte gúnyosan Kent. - Tán csak nem az, hogy eszem a zúzát, tubicám?

- Vagy tán az, hogy szállj a keblemre, katicabogaram?

Jómagam lesunytam a fejem, és hallgattam.

- Ó, egyáltalán nem - tiltakozott a vendég. - Nem is tudom, hogy elárulhatom-e önöknek... elvégre ez olyan intim dolog, ami csak két emberre tartozik.

- Ha már elkezdte, ki velem! - dördült rá Kent.

- Bökd már ki, pajtás!

A vendég némi habozás után bólintott.

- Hát, ha már voltak kedvesek meghívni a hatodik sörre...

- Csak ötről volt szó - javította ki Kent.

- Pontosan - helyeselt Bud.

- Legyen hat - legyintettem.

- Köszönöm, uraim. Nos... szóval... az én Jenniferem ha csak meglátott... még hozzá sem kellett, hogy érjek... majd elájult a szerelemtől. Kifordult a szeme, csak a fehérje látszott, és előbb halkán nyögdecsele, majd hangosan visította... Olyan hangosan, olyan élesen és olyan frekvenciatartományban, hogy kitértek tőle az ablakok. Amikor először sikoltotta, éppen a Szent Habakuk-katedrális előtti téren álltunk - ott adtam neki randevút -, s a saját szememmel láttam, hogy sikoltása nyomán hullani kezdtek a katedrális több száz éves ablaküvegei. Annyi időm maradt csupán, hogy felkapjak egy kisgyereket, és bemeneküljek vele a legközelebbi kapualjba, amiért később megkaptam az életmentő érdemrend alumínium fokozatát. Később pedig szégyenkezhettem Jennifer előtt, amiért nem őt mentettem meg. Szerencsére egy karcolást sem szenvedett - az üveglapok jó messze tőle zuhantak a flasztarra. Na, ettől kezdve aztán óvatosan kellett kiválasztanom a randevúink helyét.

- Végül is... mit sikított Jennifer? - tudakolta Kent. - Mintha azt mondta volna, hogy sikított valamit.

- Pontosan ezt mondta - erősítette meg Bud.

Én is bólintottam.

- Muszáj? - kérdezte Pumm zavartan.

- Muszáj - bólintottunk egyszerre mind a hárman.

Pumm egyetlen pillanat alatt úgy elpirult, mint a gavrakok számára természetett legszebb paradicsom.

- Nos hát, azt sikította, hogy... hogy... nem is tudom...

- Ki velem! - biztattuk.

- Hát azt, hogy... puszinyuszi!

Megállt körülöttünk a levegő. Méghozzá a csalódottságtól. Félelmetes varázsszóra voltunk felkészülve, amelytől méltán potyogni kezdenek az ablaküvegek; ez a szó azonban olyan ártalmatlannak tűnt, mint a kheopszi véresszájú bolhák.

- Puszinyuszi? - nyögte Kent. - Csak ennyi?

- Ennyi - bólított Pumm.

- És ezért fizettem én magának hat sört? - dühöngött Bud, miközben felemelkedett, hogy elkaphassa Pumm ruhájának a gallérját, és barátunkat a csapos háta mögötti polcon sorakozó üvegek közé hajítsa.

- Hetet - javította ki Pumm.

- Állj! - kiáltottam Budra.

Bud leeresztette a kezét.

- Most akkor mi van?

Szerencsére sikerült átvennem tőle a kezdeményezést.

- Csak úgy egyszerűen azt sikoltotta, hogy puszinuszi?

- Hát... azért nem olyan egyszerűen.

- Akkor hogyan?

- Valahogy így, hogy pusziíííííííí-nyusziíííííííí!

Láttam, hogy az üvöltéstől megemelkedik előttünk az asztal. Úgy éreztem magam, mintha főbekólintottak volna. Bud a fülére szorította a kezét, Kent pedig az asztal szélébe kapaszkodott.

- Állj! - kiáltottam Pummra. - Mi a fene volt ez?

- Csak utánózni próbáltam Jennifert - mondta. - Önök kérték...

- Meg ne próbálja még egyszer! Most pedig kuss!

Szemem sarkából láttam, hogy a csapos odasétál hozzánk.

- Valami baj van, uraim? - kérdezte összeráncolt homlokkal. - Az imént mintha valamiféle halálordítást hallottam volna.

- Ja. Én is hallottam - válaszoltam.

- Tudja, mi volt az?

- Tudom - feleltem.

- Hm. És micsoda?

- Egy protoxi macska.

- Az meg mi a franc?

- Nem tudja? A protoxi macska így dorombol.

- A francba. A magáé a dög?

- Dehogya az enyém. Az imént vettem észre az ablakpárkányon. Már éppen figyelmeztetni akartam önt, amikor dorombolni kezdett.

A csapos a köténye alá nyúlt, és egy vascsövet emelt magasba.

- Maga látja, hol van?

- Azt hiszem, kiugrott az ablakon.

- Mázlija van a nyomorultnak - morogta a csapos - Mindenesetre kezem ügyében tartom az annihilátoromat...

Amikor minden visszatért a normális kerékvágásba, Pummhoz fordultam.

- Nem csodálom, hogy...

- És ez még nem minden - mondta a vendégünk.

- Van még más is? - hajolt előre kíváncsian Bud.

- Egyéb is? - csatlakozott hozzá Kent.

Én nem csináltam semmit, csupán még jobban kinyitottam a fülem.

- Jenniferrel kapcsolatban? Sajnos. Vagy nem sajnos, ki tudja...? Nézőpont kérdése az egész.

- Mármint micsoda? - tudakolta Bud.

- A puszikodás - bökte ki Pumm.

- Puszikodás? - csillant fel Bud szeme, és azonmód meg is nyalta a száját. - Na, erről beszéljen. Ne fogja vissza magát!

- Az a helyzet - magyarázta Pumm -, hogy Jennifer imádott puszikodni.

- A francba! - húzta el a száját Kent. - Nincs egy fényképe róla?

- Az nincs... de nehogy félreértsenek, uraim, én csak pusziról beszéltem. Pusziról, és nem egyébről.

- Tisztában vagyunk a dolgok lényegével - legyintett Kent. - Puszival kezdődik, aztán ki tudja, mi lesz a vége... Pontosabban, mindenki tudja.

- Csakhogy Jennifer esetében a puszi valóban puszit jelentett - világította meg az elménket a vendég. - Ha meglátott, nem csak sikított, nem csak azt kiáltotta, hogy „puszinyuszi”, hanem hozzám ugrott, és puszilgatni is kezdett.

- Csak úgy mindenki előtt?

- Hát persze. Elvégre mondom, hogy Jennifer puszijai valóban puszik voltak... nem izék...

- Értjük, mire gondol - állítottam le a további magyarázkodást. Nem mintha puritán vagy netán prúd lennék, csak éppen nem mindig kedvelem az ilyen dumát.

- Nos... amint észrevett, kifordultak a szemei, és a Nagy Gubu tudja talán, vagy még ő sem, hogy miképpen talált rám, mert tuti, hogy nem látott velük. Amikor később megkérdeztem tőle, hogy ilyenkor mi a helyzet vele, úgy magyarázta, hogy a szerelem radarja vezeti hozzám.

- A szerelem izéje... radarja? - tátotta el a száját Bud.

- Ja.

- És amikor magához vezette ez ez izé... a szerelem radarja, akkor mit csinált konkrétan?

- Visított, majd nekem ugrott.

- Magának ugrott? Csak úgy?

- Csak úgy. Néhányszor majdnem hanyatt is lőkött, amikor váratlanul rontott rám.

Elkapott, és puszikat nyomkodott a homlokomra... és néha a fejem búbjára is.

- Oda is? - nyögte Bud.

- Ja. Oda is.

- És még hova?

- Hát... az arcomra is. Meg a homlokomra.

- Máshova nem?

Ismét közbe akartam avatkozni, de Pumm megrázta a fejét.

- Máshova nem. Illetve egyszer...

- Na? - csillant fel Kent szeme.

- Egyszer véletlenül a felső karomat érte egy puszija.

- Vagy úgy - sóhajtotta csalódottan Kent.

- Hát, ez érdekes. És közben, gondolom, azt visította, hogy pusziíínyusziííí, nem?

- Éppen, ahogy mondta. Illetve...

- Igen? - csillant fel immár Bud szeme.

- Ha túl közel állt hozzám, akkor már nem volt ideje, hogy pusziíínyusziííít sikítson.

- Aha. És akkor mit sikított? Vagy csak úgy, némán támadt magára, mint az athoszi kutyalovak?

- Ilyenkor rövidített.

Mindhárman tátottuk a szánkat. Marhára murisán nézhettünk ki mind a hárman, tátott szájjal. A csapos persze félreértette, és anélkül, hogy rendeltünk volna, felbukkant előttünk egy újabb kör sörrel.

Amikor már elment, akkor jött csak meg a szavunk.

- Rövidített? - nyöszörögte Bud. - Mi a francot jelentsen ez?

- Hát azt, hogy rövidített. Nem kiálthatta, hogy pusziíínyusziííí, mert nem lett volna elég ideje rá. Ha mondjuk, öt méter távolságban állt tőlem, és a pusziíínyusziíí három másodpercig tartott volna, akkor beláthatják, hogy...

- A francba! - csóválta meg a fejét Kent. - Akkor mit kiáltott vagy visított az a nőszemély?

- Pusznyusz - mondta szégyenlősen Pumm. És hogy zavarát leplezze, belerejtette a fejét a söröskorsójába.

Megállt bennünk az ütő. Gyanítottam, hogy még az öregapám sem hallott ilyet, pedig ő aztán huszonhárom galaxist járt be, és mindenütt volt része kalandban bőven.

- Pusznyusz? - ismételte remegő hangon Kent. - Pusznyusz?

- Pusznyusz - emelte ki a fejét a korsóból Pumm. Még az orráról is csepegett a hab.

- Csak úgy... egyszerűen?

- Csak úgy. És elkezdett puszilgatni. Közben megállás nélkül visított, hogy...

- Pusznyusz?

- Pusznyusz.

Erre már nem tudtunk mit mondani. Felemeltük a söröskorsóinkat, és ittunk egy kicsit. Inkább csak az időhúzás kedvéért, hogy legyen időnk megemészteni a hallottakat.

- Jól van - tértem hármunk közül leghamarabb magamhoz. - Ha pusznyusz, akkor pusznyusz. Nincs benne semmi csodálatos. Az emberek különbözőképpen vezetik le a feszültségüket. Egyszer a Radianon megismerkedtem egy csajjal... hát, az nem akármilyen volt. Tudják, uraim, a Radianon olyan lények élnek, akiknek krokodilfogaik vannak.

- És? - kérdezte Bud.

- Hát... az ottani csajoknak az a szokásuk, hogy bizonyos helyzetekben a partnerük fülét rágicsálják.

- A francba! - dörmögte Bud.

- Ez még nem is lenne olyan nagy baj, elvégre a radianiak fülét vékony páncéllemezek borítják, így a harapásuk csupán simogatásnak tűnik. Mármint az ő fülük számára. Az enyémmel azonban egészen más volt a helyzet...

Más esetekben bizonyára felkeltettem volna a radianiakról szóló mesémmel a figyelmüket, ezúttal azonban csak udvariasságból hallgattak meg. Láttam a szemükön, hogy máshol járnak a gondolataik. Egészen pontosan puszinyuszi Jenniferen.

- Ez minden? - kérdezte a vendéget újfent Kent.

- Hát... nem egészen - felelte Pumm húzódozva, mintha kezdett volna elege lenni a kérdezősködésünkből. - Még ez is kevés volt neki.

- Hogyhogy kevés? - rázta meg a fejét Kent, és ismét megnyalta a száját. Úgy érezte, hogy még csak most jön a java. Mármint a történeté.

- Azt akarta, hogy akkor puszilgathasson meg, amikor csak akar. Ez volt a kívánsága.

- Amikor csak... akarja? - nyögte Kent.

- Amikor csak akar. És ebből nagy balhé lett.

- Azt nem is csodálom - bólintottam. - Elvégre volt valami munkája, nem?

- Dehogynem - bólintott Pumm. - A Hírközlési Múzeumban volt kutató. Tudják, ahol a régi hírközlési eszközöket őrzik.

- El tudjuk képzelni - bólintott Kent.

- Nos... itt dolgozott. És sajnos... munka közben képtelen volt elhagyni a munkahelyét. Egyszerűen nem tehetta meg. így hát, bármennyire is akarta, nem tudott percenként összepuszilgatni. Sőt... kapcsolatunk bensőségesebbé válásával már egyebet is akart volna... ha lehetett volna.

- A francba! - dörzsölte össze a tenyerét Bud. - Mit?

- Na, mit gondolsz? - röhögött fel Kent.

- Azt akarta volna, hogy én is puszilgassam meg. A homlokát persze. Azt nagyon szerette.

- De maga nem tudta megpuszilgatni Jennifer szépséges homlokát, és ő sem volt képes megpuszilgatni a maga csodálatos feje búbját, mivel be volt zárva a Hírközlési Intézetbe...

- ...múzeumba.

- Egyfene. Szóval, ő sem volt képes, maga sem volt képes, akkor viszont mi a fenéről beszélünk?

- Arról - mondta Pumm -, hogy akkor találták fel a kissenger készüléket. Hallottak már róla?

Ami engem illet, nem hallottam. Pedig úgy általában értesülni szoktam a technikai újdonságokról. Például azzal a krokodilfogú csajjal is csak azért tudtam annyira összejönni, mivel a legújabb fejlesztésű kommunikátor lapult a zsebemben. A régivel ugyanis képtelen lettem volna kapcsolatot teremteni vele. A régi készülékek tudománya tuti, hogy csődöt

mondott volna a krokodilfogúak esetében. Olyannyira bonyolult volt a beszédük, hogy csupán a legmodernebb kütyük voltak képesek lefordítani a nyögdécselésüket.

- Én még nem - mondta Bud.

- Mintha rémlene valami - bizonytalankodott Kent.

Biztos voltam benne, hogy gőze sincs róla, mi lehet az a kissenger. Kent már csak olyan, hogy nem szívesen vallja be, ha nem ismer valamit.

- A kissengert a puszkodás utáni vágy hozta létre - magyarázta maga elé meredve Pumm. Mintha a puszkodó Jennifert látta volna felénk integetni a levegőben. - Akkoriban valahogy... sokan akartak puszkodni, még ha nem is olyan viharos módon, mint Jennifer. Egyszerűen előntötte a szerelmeseket a puszkodási vágy.

- Őket már régen előntötte - legyintett Bud.

- Igen, csak akkortájt valahogy... még jobban előntötte, ami már-már kezdett veszélyes méreteket ölteni. A szerelmesek rendre kiszöktek a munkahelyükről, hogy puszkodhassanak egymással. Erre valaki kitalálta, hogyan lehetne úgy megoldani a problémát, hogy a bubufrai kutyakecskék is jóllakjanak, és a kimucu fák levelei is megmaradjanak. Mert ha nem maradnak meg, lelegelik őket a kutyakecskék, akkor a kimucu fák kipusztulnak, pedig a bubufriak erre alapozzák a majdnem teljes exportjukat, ez pedig végzetesen megrázta volna a bubufrai társadalmat...

- Térjünk inkább vissza arra az izére! - javasolta szelíden Kent. - Ha akar még egy sört...

- Akarok! - jelentette ki egyenesen a vendég.

- Akkor gyere! Meséljen!

- Szóval, hogy a szerelmesek akadálytalanul puszkodhassanak egymással anélkül, hogy el kellene hagyniuk a munkahelyüket, nos, erre szolgál a kissenger. A készülék két, műanyagból készített állatfigurából állt... azt hiszem, leginkább a Lencse tizenhetedik holdján élő kroxokra hajazott.

- Azok... milyenek?

- A földi malacokhoz tudnám hasonlítani őket. Olyan volt a szájuk, mint a malacok orra. És rőfögtek, ha puszkodni akart a másik.

- Miféle másik?

- Na, szóval az úgy volt, hogy két szerelmes vett két kissenger malacot, és ki-ki elhelyezte a munkahelyén. A malacokat műholdas kapcsolat kötötte össze egymással. Úgy működtek valahogy, mint a GPS. Abban az időben, amiről beszélek, már kiépítették a speciális kissenger hálózatot. Szóval, a két malacféle lény közvetlen kapcsolatban állt egymással. Aztán, ha az egyik fél úgy érezte, hogy puszkodnia kellene a másikkal, egyszerűen csak megnyomott a malacán... illetve kissenger lényén egy gombot...

- És? - türelmetlenkedett Kent.

- A másik malaca - nevezzük már így - erre rőfögni kezdett.

- Rőfögni? - húlt el Kent.

- Ja. Ez volt a jel. Akinek a kissengere elröfögte magát, tudta, hogy a másik, a szerelme, puszkizkodni akar vele. Rá gondolt, és elkapta a vágy, hogy puszkizkodjanak. És meg is tették.

- Hogy a fenébe? - hördült fel Bud.

- Úgy, hogy a hívó elkezdte puszkizgatni a maga kissengerét. A rögögés, amit erre a másik kissenger produkált, felhívás volt keringőre. Azt jelezte, hogy az illető szerelmes éppen ráér, nem figyel a főnöke, ezért a másik nyugodtan puszkizgathatja.

- No, de mit, ember?!

- Hát a saját kissengerét! A hívott ebből tudta, hogy kívánják a puszkizait. Erre ő is megpuszkizgatta a malaca száját...

- Fene a gusztusukat!

- Ne ítéljék el őket, elvégre a kissenger igen gusztusos malac... Nos, amikor a malacka a fejét csóválgatta, és dörmögött mellé, a hívott tudta, hogy ha ő is puszkizgatni kezdi a saját malaca száját, és a másik is puszkizgatja az övét, bizonyos lelki összeköttetés jön létre köztük, kezdetét veszi az érzelmekkel teli virtuális puszkizkodás. Hangsúlyozni kívánom, hogy a kissenger malacok igencsak gusztusos lények, ajkuk úgy van kiképezve, hogy puha legyen, illatos, mint egy élő ember ajka...

- Maga puszkizkodott már egy ilyennel? - húzta el a száját Bud, mintha sör helyett ecet lett volna a korsójában. - Undorító.

- Egyáltalán nem az - tiltakozott Pumm. - Ellenkezőleg. Ha rátettem az ajkam a kissenger malac ajkára, mintha Jennifer ajkát éreztem volna az ajkamon. És ő is az övé érezte az enyémet. Mintha valóban puszkizkodtunk volna. Még hallottam is a hangját... pusznyusz, pusznyusz... Csodálatos volt! De nemcsak fiatal szerelmesek, hanem az ifjú házások is puszkizkodtak így. Mit szólnak hozzá?

- A francba! - legyintett Bud. - Inkább maradnék a hagyományos módszernél, bár ez az egész puszkizkodás kezd az idegeimre menni. Nem beszélne valami másról? Azt ígérte, hogy elmeséli, hogyan mentette meg a Földet.

- Hiszen éppen most mesélem.

- Én mintha valami mást hallottam volna idáig.

Pumm bólintott.

- Nos, mielőtt a puszkizkodásra és a kissenger figurára tértem volna, arról beszéltem önöknek, hogy a gavrak invázió után csupán három alakváltó gavrak maradt életben, akik esküt tettek, hogy le vadásznak bennünket - mármint Fullert és engem. Vérbosszút állnak rajtunk, amiért kinyírtuk a megszálló haverjaikat. És ha mi már nem vagyunk, ők hárman képesek lesznek maguk alá gyúrni a Földet. Nem is baj, hogy a többiek elpusztultak, így legalább ők hárman arathatják le a megszállás gyümölcsseit. Királyok lesznek, mi pedig - földlakók - az alattvalóik. Így számítottak a gavrakok. A másik oldalon álltunk mi ketten, Fuller meg én, és mi is ki akartuk nyírni őket. Már csak az volt a kérdés, hogy melyikünk terve sikerül.

Nos, uraim, azt a napot, amelyen a leszámolás megtörtént, legkevésbé sem nevezhetjük szép napnak, ha értik, mire gondolok. Fekete felhők takarták el az eget, nyúlós

eső permetezett, hideg szél fújt - egyszerűen olyan idő volt, amikor az embernek csak egyhez van kedve - puszizkodni!

- Erről én is tudnék mesélni - sóhajtotta Bud.

- Szentigaz - tette hozzá Kent. - Az időjárás néha meggondolatlanságra csábítja az embert. Egyszer mesélte valaki, hogy azért van a Tuxan bolygón minden lénynek cirka ötven utóda, mert tavasszal megállás nélkül szakad az eső, és ilyenkor nem lehet egyebet csinálni, csupán heverészni. Csak akkor lehet kilépni a hajlékból, ha az eső elállt. Életemben nem láttam még a tuxani esőnél tetűbb esőt...

- Nos, így voltam valahogy én is. Jennifer délutános volt a Hírközlési Múzeumban, így egyedül ballagtam fel hozzá. Gyorsan közeledett az esküvőnk napja, és Jennifer puszinyuszi rohamai is egyre gyakoribbak lettek. És ez egyre inkább tetszett nekem. Egyszerűen, rohadtul belezúgtam, és ő is belém. Ha csak egyetlen nap nem láttam, már olyan ideges voltam, hogy legszívesebben a falat rágtam volna, őszintén szólva még a munkámat is csak csökkent mértékben voltam képes ellátni; szerencsére Fuller rendkívül megértőnek mutatkozott, őrködött helyettem is, ezért úgy éreztem, a gavrakok részéről nem fenyeget veszély. Főleg, hogy éppen aznap kaptam jelentést Afrikából, miszerint az elmúlt napokban Kenyában látták őket. Ez aztán végleg elaltatta az éberségemet. Kenyából nem egyszerű hazajönni, még a mai fejlettebb közlekedési viszonyok között sem. Nos, füttyörészve tartottam szerelmem lakása felé, s még arról sem feledkeztem meg, hogy virágot vegyek neki. Jennifer imádta a virágokat, főleg a húsevőket kedvelte. Minden alkalommal végtelen szerelem öntötte el a szívemet, amikor figyeltem, hogy karcsú ujjával gilisztákat gyömöszöl a virágai kelyhébe. A virágok bekapták a gilisztákat, s esküszöm, hálásan mosolyogtak Jenniferre.

Szóval, virágokat vettem neki - persze megfelelő gilisztákat is hozzá, meg döglegyeket - aztán felbaktattam a lépcsőn. Muszáj volt, mivel éppen bedöglött a lift. Apropos, már kérdezni is akartam uraságokat, hogy bolyongásaik során találkoztak-e már olyan társadalommal vagy országgal, ahol úgy általában jól működtek a liftek?

- Még soha - rázta meg a fejét Bud.

- Ilyen nincs is a világegyetemben - legyintett Kent.

Én nem legyintettem, csak éppen alig észrevehetően bólintottam. Nem szokásom magától értetődő dolgokat bizonygatni.

- Amint ballagtam felfelé a lépcsőn a húsevő virágokkal, a gilisztákkal és a kétségbeesetten zümmögő döglegyekkel, valamint a szuperannihilátorral a hónom alatt, egyszer csak rossz érzésem támadt. Nem állítom, uraim, hogy előre megéreztem, mi fog történni, ilyeneket csak azok állítanak - persze ők is kizárólag utólag -, akik valamiért fel akarják hívni magukra a figyelmet. Egyszerűen csak rossz érzés kerülgetett. Arra gondoltam, mindez amiatt van, hogy már előre tudom: nem találom otthon Jennifert. Márpedig nincs lehangolóbb látvány egy üres szerelmi fészeknél, amelynek minden négyzetcentiméteréhez csodálatos emlékek fűződnek. Jennifer kéglije Jennifer nélkül! Uraim, már a gondolat is rohadtul lelombozó volt.

- El tudom képzelni - bólintott Kent.

- Szar ügy - legyintett Bud, és mintha egy könnycseppet törölt volna ki a szeme sarkából

- De azért később jóra fordultak a dolgok - mondtam, hogy némi optimista jelleget kölcsönöznek a panasznapnak.

- Ezt azért nem mondanám - tiltakozott Pumm. - A végén meglátják, miért állítom ezt. Tehát: megtorpantam az ajtó előtt, előkotortam a zsebemből a megfelelő kódkártyát, és beillesztettem az ajtóra szerelt automatába. Az ajtó kinyílt, én pedig ott álltam a küszöb előtt. Annyira tele volt a kezem, hogy talán már egy sörösdoboz sem fért volna bele.

Bud értett a szóból. Felemelkedett a helyéről, és a csapos felé bólintott. A többi már ment magától.

- Ott álltam a küszöb előtt - ismételte Pumm. - Kezemben a virág, a kukacok, a döglegyek, hónom alatt a szuperannihilátor...

- Ezt már mondta - vakkantott rá Kent.

- Csak a helyzetemet kívánom megfelelő módon megvilágítani, uraim – védekezett a vendégünk. - Hogy ezzel is érzékeltessem, mennyire szomjas vagyok... akarom mondani, milyen állapotban álltam a küszöb előtt. Sajnos minden rossz előérzetem ellenére sem számítottam arra, ami végül is bekövetkezett.

- Mondja már, ember! - bődült rá Bud úgy, hogy a vendégek közül többen is homlokráncolva felénk fordultak.

- Hiszen mondom - tett hangfogót a szájára Pumm. - Nos, átléptem a küszöböt, és... és...

- Köpje már ki! - bődült el Kent. Szemem sarkából láttam, hogy markába szorítja az asztalunk sarkán árválkodó virágvázát, melyben szerencsére nem húsevő virágok, hanem oxaniai tulipánok voltak elhelyezve; tudják, azok, amelyek, ha jól érzik magukat a vázájukban, halkán énekelnek. Megjegyzendő, hogy mióta csak az asztalunknál ültünk, ki sem nyitották a szirmaikat: ez pedig csak azt jelenthette, hogy vagy nem vagyunk szimpatikusak nekik, vagy zavarja őket a teremben szállongó füst. Bár magam sem kedvelem a terrasi moha füstjét - nem tilthattam meg a vendégeknek, hogy ne moházzanak.

- Nem láttam semmit - bökte ki Pumm.

- Hogyhogy semmit? - ráncolta össze a homlokát Kent.

- Az égvilágon semmit. Mindent a legnagyobb rendben találtam.

- Na és a kütyüje? Ami kimutatta volna az idegenek jelenlétét?

- Hát... az az igazság, hogy nem volt nálam. A boltban felejtettem. Korábban ugyanis biztonsági okokból levettem az annihilátorról.

- Milyen boltban, maga szerencsétlen?

- A kukacboltban, illetve a virágboltban. Különben egy helyen árulják mind a kettőt. Amíg két kukacsdobozt próbáltam begyömöszölni a zsebembe - így is csak az egyiket sikerült -, letettem a pultra a kütyümet, és ott is felejtettem. Minden figyelmemet lefoglalta a kukacdobozokkal folytatott küzdelem.

- Csak feledékeny ne legyen az ember! - sóhajtotta fejét csóváltatva Bud. - Mint például az apám... az a balfék!

- Miért, ő mit csinált? - kérdezte megelőlegezett részvétellel Pumm.

- Ahogy öregedett, egyre inkább... hm... feledékennyé vált. Valamilyen betegségére, alighanem az epekövére sárgarépat írt fel neki az orvos.

- Mi a franc? - tátotta el a száját Kent.

- Állítólag jó az epeköre. Minden este meg kell enni egy répát. Fogmosás előtt.

- Na, és a faterod?

- Csak akkor vettük észre, hogy valami baj van vele, amikor sorra eltűnedeztek a fogkeféi. Kiderült, hogy az öreg a fogkeféit eszi, és a répával mossa a fogát. Ezért mondom, hogy csak feledékeny ne legyen az ember.

- Folytassa, Pumm! - mordultam rá a vendégre.

- Na, szóval - vett egy mély lélegzetet Pumm. - Átléptem a küszöböt, és bementem a lakásba Nem észleltem semmi furcsát. Különben is meg voltam győződve róla, hogy ott van a kütyü a zsebemben, és figyelmeztetne, ha veszély kerülgetne. Ám végül is mire figyelmeztethetett volna? A gavrakok Kenyában nyaralnak... Hirtelen megpillantottam Jennifer kissengerét. Az éjjeliszekrényén ücsörgött, és rám mosolygott. Mintha csak arra biztatott volna, hogy adj egy puszit, puszinyuszi! És akkor, Jézusom...!

- Mi a fene történt? - borzongott össze Bud

- Tökéletesen megfeledkeztem róla, hogy a gavrakok alakváltók. Azzá tudnak változni, amivé csak akarnak. Ezúttal... ezúttal...

- Köpd már ki...! - kiáltott rá Kent, s egy olyan felszólítással fejezte ki elégedetlenségét, amelyet nem vagyok hajlandó megismételni.

- Ezúttal Jennifer ágyának a lábává változtak.

- A francba! - tátotta a száját Kent.

- Ahogy mondom. Szóval ott álltam a szoba közepén, és a Jennifer éjjeliszekrényén mosolygó kissengerre bámultam, amikor szemem sarkából észrevettem, hogy megmozdultak az ágy lábai. Először csak hullámszerűen kezdtek, aztán lassan szétfolytak a kontúrjaik... majd hirtelen átalakultak gavrakká. A három gavrakká.

- Mármint micsodák? - kérdezte némiképpen összekapva az agyát Bud.

- Mármint a lábak. Az ágy lábai.

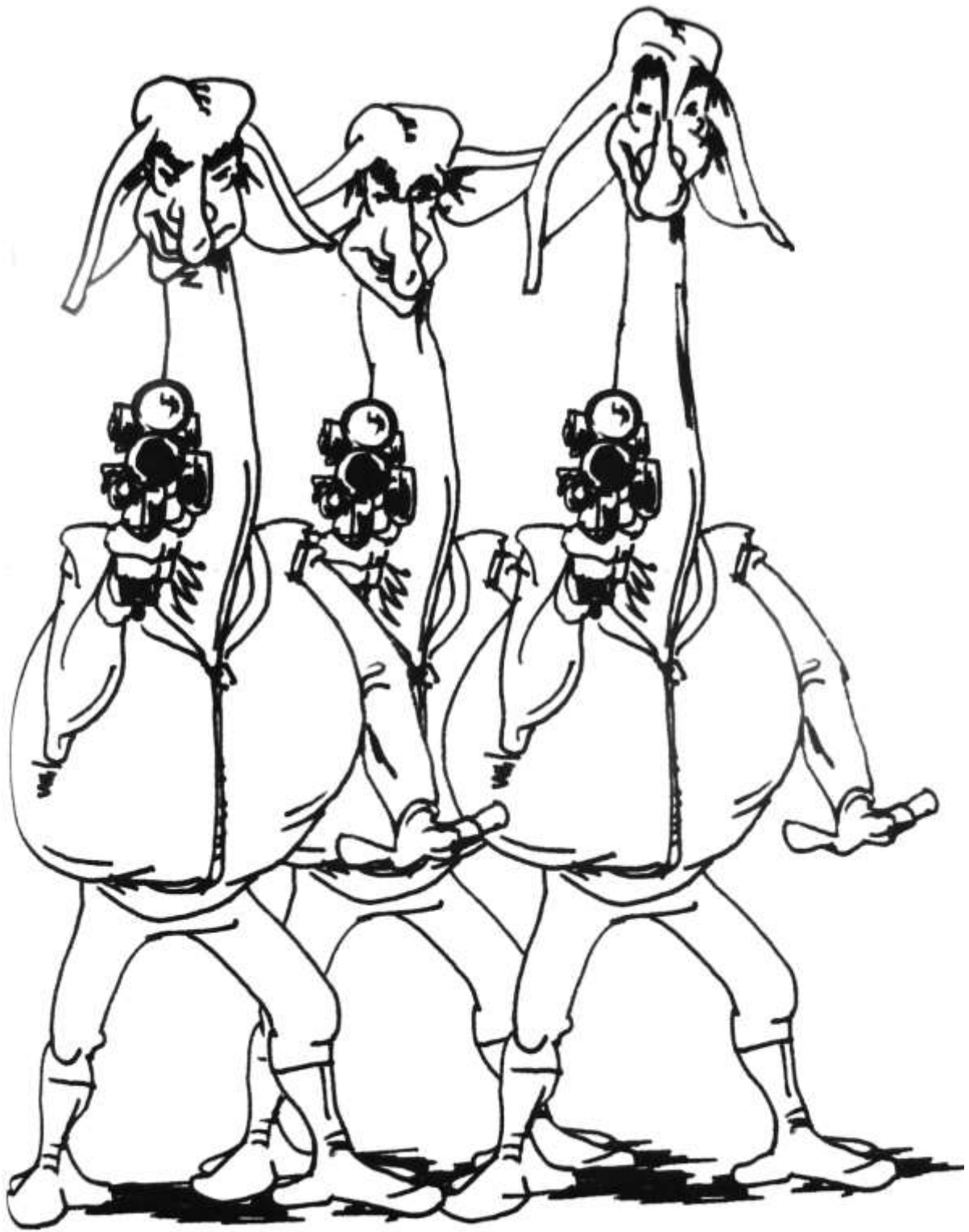
- Na, álljon csak meg a menet! - emelte fel a mutatóujját Bud. - Azt mondta, három gavrak tűnt fel a szobában - elvégre nem is volt több belőlük a Földön -, egy ágyának pedig köztudottan négy lába van. Akkor mi lett a negyedik lábbal?

- Semmi - magyarázta Pumm. - Az égvilágon semmi. Jennifer ágyának ugyanis csak három lába volt. Ez volt az új dizájn. A háromlábú ágy.

- A francba! - csóválta meg a fejet Bud.

- Na, szóval ott álltam a szoba közepén, kezemben két konzervdobozzal, amelyek kukacok nyüzsögtek, a csokor virággal, hónon alatt a szuperannihilátor... szóval, moccanni sem mertem. Ma már tudom, hogy azon nyomban el kellett volna hajítanom a kukacokat, a dögjegyeket, a virágot és a kütyümet is...

- Az nem is volt magánál - emlékeztette Kent. - Azt ott hagyta a virágbolt pultján.

- Igaz - bólintott sóhajtván Pumm. - Akkora megrázkódtatást okoztak nekem az események, hogy még most is összekeverem a dolgokat, ha rájuk gondolok. Szóval, ott álltam tehetetlenül, és nem mertem elhajtani semmit. Hogy jöttem volna ahhoz, hogy ledobjam a padlóra a Jennifernek vett virágokat, a különben rendkívül kényes döglegyeket és a kukacokat. Márpedig így nem használhattam a kezem, azaz nem használhattam a szuperannihilátort sem. Kicsit később aztán már meg sem tehettem volna.

- Ugyan miért? - nézett rá sajnálkozva Kent.

- Mert elvették tőlem. Abban a pillanatban, ahogy az ágylábakból gavrakok lettek, nyomban rám is vetették magukat. Láttak már önök gavrakokat, uraim? Nem mondhatnám, hogy rossz kinézetű fickók - merengett el Pumm. - Inkább mulatságosak. Kicsi, kövér, gömbölyű a testük, zsiráfnyakuk van, és hosszú, lelógó fülük. Két kezük, két lábuk. Tudósaink humanoidokként határozták meg őket, ami ellen a gavrakok elkeseredetten tiltakoztak. A fene se tudja, miért, de nem akartak humanoidok lenni. Szóval, első dolguk az volt, hogy ártalmatlanná tettek. Semmi másodperc alatt kikapták a hónom alól az annihilátort, megették a kukacokat, és szabadon eresztették a döglegyeket.

- Na, és mi lett a virággal? - tudakolta Kent.

- Egyszerűen csak ledobták a csokrot a padlóra.

- Remélem, meg is taposták - morgott Bud, aki kifejezetten gyűlölte a húsevő növényeket.

- Most, hogy említi, valóban. Aztán következtem én. Mármint a kinyiffantásban. A gavrakok egyike rám fogta a szuperannihilátort. Biztos voltam benne, hogy csupán másodpercek vannak hátra az életemből.

- Nem szerettem volna a helyében lenni, pajtás - bólintott Kent.

- Én sem a magaméban, de sajnos benne voltam. Ekkor a gavrakok röhögni kezdtek. Úgy röhögtek, hogy egymás vállát verdesték a nagy röhögéstől. Így tört ki belőlük az öröm, amit elfogásom felett éreztek.

Egyikük odalépett hozzám, megpöckölte az orrom, megfordított, majd gyengéden fenéken rúgott.

- Micsoda marha vagy te, haver! - mondta a hátamnak. - Téged nem is öröm csapdába csalni. Gyerünk, fordulj vissza!

Amikor visszafordultam a szuperannihilátor csöve egyenesen a mellemnek irányult.

- Kinyiffantunk - mondta a gavrak. - Véged van, akárcsak az emberiség szabadságának. Holnap Fuller barátodat is elkapjuk, és akkor már semmi nem akadályoz meg bennünket abban, hogy a Föld urai legyünk. De te azt már nem fogod megérni!

A másik két gavrak bólogatott hozzá, miközben csak úgy csattogtak a füleik, ahogy a nyakukat verdesték vele fenénagy örömben.

- Akarsz a haláloed előtt mondani nekünk valamit?

Szemem a kissengerre tévedt.

- Szeretném, ha teljesítenétek az utolsó kívánságomat - nyögtem.

- Az meg mi a szar? - kérdezte a legnagyobb fülű gavrak. A mellette álló megmagyarázta neki. Mivel értettem a nyelvüket, nem volt titok előttem, hogy mit mondott.

- És mit mondott? - tudakolta Kent.

- Hogy az embereknél ez a baromság van szokásban. Ha valakit bírósági ítélet következményeképpen ki akarnak nyírni, nem sokkal a kivégzése előtt megkérdezik tőle, hogy van-e valamilyen kívánsága. Például étel vagy ital. Azt természetesen nem kívánhatja, hogy eresszék szabadon, valamint azt sem, hogy engedjék neki megölni a legköcsögebb fegyőrt. Szóval, csak ártalmatlan kérést jelenthet az utolsó kívánság.

- Értem - bólintott a leghosszabb fülű gavrak, aki a vezetőjük lehetett. - Nagy baromság, de miért ne? A hülyéktől is lehet tanulni valamit. És mi lenne az utolsó kívánsága ennek a görénynek?

- Szeretnék pusztit küldeni Jennifernek - mondtam. - Néhány utolsó puszikát.

- Hogy a francba? - kérdezte a nagyfülű. - Csak nem képzeled, te agyalágyult, hogy elengedünk?

- Nem kell, hogy elengedjete - mondtam.

- Itt van a kissenger! - és az éjjeliszekrénykén ücsörgő malackára mutattam, Jennifer kissengerére. - Ezen át küldenék neki néhány búcsúpusztit.

- Mit zagyvál ez itt összevissza? - tudakolta a nagy fülű főnök. - Szart se értek az egészből.

A másik kettő szép türelmesen elmagyarázta neki, miről van szó. Ismertették vele a kissenger lényegét, hogy mire használják az emberek, és hogy teljesen ártalmatlan dolog. Még ha akarnám, sem tudnám értesíteni vele vagy rajta keresztül Jennifert. A kissenger a pusztiküldésen és az ezáltal felkeltett érzelmeken kívül képtelen bármiféle információ átadására.

- Baromság! - legyintett a gavrak, és a nyakához verdeste a fülét. - Annihiláljuk, és kész!

A szuperannihilátort emelgető gavrak azonban felmutatta a negyedik mutatóját.

- Annak idején az volt az alapelv, hogy kábítsuk el az embereket - mondta. - Mégpedig úgy, hogy teljesítsük kisebb kívánságaikat, ezáltal szeretessük meg magunkat velük. Így tökéletesebbé tehetjük a hódítást. Aki szeret valakit, az könnyebben átverhető.

- Most akarsz kedveskedni nekik, amikor már úgylis a markunkban vannak?

Erre kisebb vita keletkezett közöttük. Mivel sejtették, hogy ismerem a nyelvüket, csak elfojtott hangon vitatkoztak. Hiába nyújtogattam a nyakam, nem értettem belőle semmit. Ezután hallgatóság helyett inkább azon törtem a fejem, hogyan tudnék kiszabadulni szorult helyzetemből. Csakis úgy, ha...

- Hogyan? - bődült el Kent.

- Amint vége lett a vitájuknak, ismét röhögtek egyet. Az, amelyik végig rajtam tartotta a szuperannihilátor csövét, megbökdöste vele az oldalamat.

- Üzenhetsz a barátnődnek - mondta. - Tiszteljük a szokásaitokat, bár felettébb ostobáknak tartjuk őket. Minek etetni azt, aki úgylis kinyiffan? Minek pusztit küldeni annak, aki átmege a másvilágra, mi?

- Ez a szokás - mondtam

- Jól van - kukorékolta a nagy fülű azon a hülye, nyerítő, gavrak hangján. – Teljesítjük az utolsó kívánságodat. Igaz, hogy ezzel az izével nem adhatsz át semmilyen információt?

- Így igaz - felelem.

- Csak azt üzenheted, hogy szereted?

- Csak azt – mondtam. – És még utoljára kapok tőle néhány puszit.

- Annyira hiányzik ez neked a halálod előtt?

- Annyira - bólintottam.

- Jól van, egye fene! Mit kell először is csinálnod?

- Megnyomok a kissengeren egy gombot.

- Erre mi történik?

- Jennifer megtudja, hogy puszit kérek tőle.

- De azt nem, hogy mi itt vagyunk, és hogy te nagy szarban vagy?

- Honnan tudná meg?

- Azután?

- Elkezdem puszilgatni a kissenger száját.

A gavrak hosszú füle nagyot csattant a nyakán, és még a szava is megcsuklott az undortól.

- Ezt? De hiszen ez rettenetes!

- Mi szeretjük - mondtam.

- Akkor mi történik?

- Az ő készüléke jelzi, hogy rajta van a szám a kissengerem száján, ami abban a pillanatban az ő ajkává lényegül át.

- Átlényegül?

- Úgy érzi, hogy az ő kissengerének az ajka helyett az én számra helyezi a száját.

- És még mondja valaki, hogy az emberi faj nem örültek gyülekezete! Aztán mi lesz?

- Így maradunk. Egymást puszilgatva. Közben gügyörészünk is mellé.

- Például mit?

- Azt, hogy pusznyusz vagy puszinyszuzi.

- Ez mit jelent?

- Nehéz lefordítani.

Erre a szuperannihilátort tartó gavrakhoz fordult. Az nekigyürkőzött, de nemigen tudott mit kezdeni a puszinyszuzival. A pusznyusszal még kevésbé.

- Jól van - legyintett sóhajtvá a nagy fülű gavrak. - Öt percet mondtál?

- Tíz - változtattam az időtartamon.

- Jó, legyen tíz. Láss neki, de szaporán! Odasétáltam a kissengerhez, és benyomtam az oldalán a megfelelő gombot.

- Most mi történik? - kérdezte kissé idegesen a gavrak.

- Benyomtam a gombját - mondtam.

- Azt én is látom, nem vagyok vak.

- Üzembe helyeztem a készüléket - magyaráztam. - De ezt már elmondtam egyszer!

- Te annyiszor mondd el, amit én akarok, ahányszor csak akarom - förmedt rám a gavrak. - Világos?

- Az - bólintottam.

- Mi történik a másik oldalon? Mit csinál a te drágalátos Jennifered?

- Észreveszi, hogy készen állok a puszkizkodásra.

- Miből veszi észre?

- Ezt is mondtam már. Onnan veszi észre, hogy az ő kissengere röfögni kezd, és mocomorog is mellé.

- Aha - vette tudomásul. - És most hogyan tovább? Ne feledkezz meg róla, hogy a szuperannihilátor bármelyik pillanatban...

- Tisztában vagyok veled - mondtam.

- Most mit csinálsz?

- Várom - mondtam.

- Mire?

- Arra, hogy Jennifer visszajelezzon. Bizonyára megkérdezte volna, hogy honnan veszem észre a visszajelzést, de nem volt rá szüksége, mivel a kissenger az éjjeliszekrényen kéjes mocorgásba fogott, és érzéken dörögött is mellé, mintha máris érezné Jennifer ajkát az ajkán.

- Eszerint észrevette, hogy jeleztél neki.

- Pontosan így van - mondtam.

A gavrak odalépett az éjjeliszekrényhez, és felkapta a mocorgó és dörögő kissengert.

- Biztos, hogy nincs benne mikrofon? - kérdezte.

- Nézd meg magad! - mondtam.

A fő gavrak megrázta a készüléket. Már-már attól tartottam, hogy a falhoz is vágja, ami ebben az esetben egyenlő lett volna a halálos ítélettel, de nem ezt tette. Helyette egyik társának nyújtotta. Az bólintott, előhúzott valami kütyüt a zsebéből, és többször elrántotta a kissenger orra előtt.

- Nincs - mondta aztán megnyugodva, és visszatette a kissengert az éjjeliszekrényre. Az meg mindeközben egyre csak tekergett, és szinte tánc lépéseket tett a szekrény felületén. S mintha a morgásába némi türelmetlenség is vegyült volna.

- Nincs benne mikrofon - ismételte meg a szavait a vizsgálódó gavrak.

- Biztos vagy benne, hogy nem tudja figyelmeztetni a csajt? - bizonytalankodott a fő gavrak.

- Ezzel tuti, hogy nem.

A leghosszabb fülű gavrak lemondóan legyintett.

- Jól van, akkor csak csináld, de gyorsan!

Sebesen a kissenger fölé hajoltam, és rátettem az ajkam a szájára. Három gyors puszt adtam neki, háromszor csak lassan vettem le az ajkam a szájáról, majd ismét három gyors következett.

- A gavrakok mindent észrevettek volna.

- Akkor hogyan csinálta?

- Rém egyszerű - magyarázta Pumm. - Említettem már, hol dolgozott Jennifer vagy még nem?

- Említette - bólintott Kent. - Valami hírközlési vagy micsoda múzeumban.

- Így már megy? – kérdezte mosolyogva Pumm.

- Semmi sem megy! – kiáltott rá Bud – És a sör sem megy!

- Csak nyugalom, nyugalom – csillapította a felháborodott fickót Pumm. – Csak nyugalom. Jennifer valóban a Közlekedési és Hírközlési Múzeumban dolgozott. S mint kutatónak, meg kellett ismerkednie a régi idők hírközlési eszközeivel is. Hallottak már arról, mi volt az a morze?

- Valamit igen – motyogtam.

- És arról, hogy S.O.S.?

- Hááát... - bizonytalankodott Bud.

- Tulajdonképpen... - nyögte Kent.

Jómagam nem csináltam semmit, csak félrenéztem. Rezzenéstelen volt az arcom, ezért akár azt is gondolhatták, hogy természetesen tisztában vagyok ezekkel az ósdi dolgokkal.

Pumm ekkor nekiveselkedett, és részletesen elmagyarázta, hogy mi az a morze, és mi az S.O.S. Szájtátva hallgattuk - mit tagadjam, jómagam is.

- Nos - folytatta aztán rövid kortyolás után Pumm -, amikor megjelentek a boltokban a kissengerek, és az emberek használni kezdték őket, vettünk belőlük négy darabot. Egyet-egyét a munkahelyeinkre, egyet-egyét pedig a lakásunkba. Így aztán mindenholnan elérhettük egymást. Volt belépőkártyám Jennifer kéglijéhez, és ha éppen ott vártam rá, miközben ő még a múzeumban tüsténkedett, nyugodtan küldhettem neki mézédese puszikákat.

- Na, ja - morogta Kent. - Mézédeseiket. A francba!

- Pedig így volt - erősködött a vendég. Higgye el, olyan mézédések voltak, hogy még a texonai repülőgépeknek is ízlett volna, pedig azoknak aztán semmi sem elég édes. Csakhogy Jennifer azt akarta, hogy szavakkal is elmondhassa, mit érez irántam.

Mindháromunk szeme Pummra ugrott. El nem tudtuk képzelni, hogy Jennifer vajon mit ehetett rajta? Hogy érezhetett ennek a fickónak a virtuális közelsége következtében olyan édeset, amit még a texonai repülő gépek is megfelelőnek találtak volna?

- Ekkor Jennifer rátalált a morze ábécére. Ezzel az ábécével - rövid és hosszú jelek kombinációjával - szöveges üzenetet is küldhettünk egymásnak. Világos?

- Világos - mondtuk. Eddig valóban az volt.

- Ha a kissenger malacka száját puszilgattam, Jennifer malaca vette a jelet, és ugyanolyan hosszan puszilta meg őt, mint én a kissengert. Értik?

- Ja - morogta Bud.

- Jennifer persze engem is megtanított a morze jelekre. Így aztán a puszikák mellett konkrét üzenetet is küldhettem neki.

- Mint például? - kérdezte Kent.

Hiába néztem rá figyelmeztetőn, nem vette a lapot. Kent mindig is fafejű volt, ami azt illeti.

- Például? - ismételte kissé elvörösödve Pumm. - Olyanokat, hogy szeretlek kincsem, jó lenne, ha velem lennél, s a többi. Ennyi elég?

- Elég - emeltem fel a kezem. - Mondja tovább!

- Az igazsághoz azért hozzátartozik, hogy ehhez kissé meg kellett piszkálnunk a készüléket, mert az átlagos kissenger csak összevissza vonaglott, de Jennifernek semmi volt az átalakítás. Viszont egy új világot tárt fel számunkra.

- Eeeegen - dörmögte Bud.

- A többi már nem annyira érdekes. Tudtam, hogy a gavrakok el akarnak kapni bennünket, s abban is biztos voltam, hogy mivel alakváltók, előbb-utóbb sikerülni fog nekik. Ezért kidolgoztam egy biztonsági rendszert arra az esetre, ha elkapnának. Jenniferbe betápláltam, hogy ha megkapja tőlem az S.O.S. jelzést, azonnal értesítse Fullert. Hát így történt a dolog. De hol késik már a söröm?

- Ennyi? - kérdezte hosszabb hallgatás után Kent.

- Ennyi - bólintott söröskorsójába rejtve a fejét Pumm. Végtelen szomorúságot éreztem a hangjában. - Hát... így mentettem meg a Földet. Ha nem találják fel a kissengert... talán már nem is élne rajta senki. Vagy a három gavrak uralkodna az emberiség felett, és csak zabálná azt a sok kicseszett paradicsomot...

Ittunk, és hallgattunk.

Aztán egyszer csak Kent erőt vett magán, és remegő hangon megszólalt:

- Mi történt... Jenniferrel?

Pumm kikapta a fejét a söröskorsójából, és mogorván nézett rá.

- Jenniferrel? Hát... férjhez ment.

- Kihez? - kérdezte a tapintatlan Kent.

- Kihez? - ismételte Pumm. - Hát Fuller barátomhoz. Így alakult a dolog.

- De azért még beszélt vele? Úgy értem, azután, hogy... megmentette az ön életét?

- Csak egyszer - mondta Pumm. - Akkor már szerelmes volt Fullerbe.

- És mégis puszikákat küldött magának?

- Úgy egyeztek meg Fullerrel, hogy csak akkor közlik velem a szerelmüket, amikor már elkaptuk a gavrakokat. Ja, barátaim, első a kötelesség, csak azután jöhet a szerelem.

- És... mit mondott magának utoljára? - tudakolta a tapló Kent.

- Csak... morzézott velem - mondta kényszeredetten Pumm.

- Hm. És mit morzézott?

- Szó szerint akarja tudni?

- Ha lehetne...

- Azt, hogy „Kopj le rólam, Pumm, mindörökre!”

- Csak ennyit?

Pumm megvonta a vállát.

- Nem ért rá többet, mert hallottam, hogy egy másik kissengerrel Fullernek üzen.

- Azt is tudja, mit?

- Hát persze. Azt, hogy pusznyusz. Sokszor egymás után. Rendelnek még egy kör sört, uraim?